

všemožných rozměrů, ale moje krosna nepřijížděla. Nebyla jsem si jistá, jak by to fungovalo u okénka ztracených zavazadel. Vlastně jsem si ani nebyla jistá, jestli tam nějaké je.

Po dlouhém čekání se moje krosna přece jen objevila. Hodila jsem si ji na záda a nedočkavě se vydala hledat člověka, který mě měl vyzvednout.

Při jízdě přes Káthmándú jsem se cítila jako v dokumentárním filmu. Všechno bylo tak jiné, pulzující a evidentně bez řádu. Na ulicích, někdy spíše cestách bez asfaltu, se míšila auta se skútry a dřevěnými kárami taženými dobyt看em i lidmi. Muži byli oblečení do tradičního nepálského oděvu s kónickou čapkou na hlavě a tmavou vestou. Žen jsem zahlédla o dost méně a na sobě měly kurty.

Z okénka auta jsem si prohlížela cvrkot a nestačila jsem se na zadní sedačce přesouvat zprava doleva, abych toho zachytila co nejvíce. Hned jsem věděla, že si toto místo zamiluji.

Při registraci v hotelu mě ihned obklopila skupina zaměstnanců i hostů, kteří se chtěli spřátelit, nebo si alespoň popovídat. Vyzvídali, odkud jsem přicestovala a co v Nepálu budu dělat. Pro všechny případy jsem obdržela spoustu vizitek a povečeřela s majitelem hotelu.

Pro mě, nově příchozí a zatím neznalou místních zvyklostí, bylo nesnadné odmítnout všechna pozvání, schůzky a drinky. Na moje „ne“ nikdo nereagoval a standardní komunikace probíhala jiným způsobem, než jaký mi byl dosud znám.

Před odjezdem jsem se dlouho rozhodovala, jak bych svoje vysněné dobrodružství měla pojmut. Otevřelo se mi časově neomezené okno, mohla jsem díky tomu zavítat do vícero zemí a prozkoumat je důkladněji.

Nezamlouvaly se mi předražené organizované zájezdy, kdy se návštěvníci pouze v rychlosti dotknou místní

atmosféry, průvodce za ně všechno vyřídí a oni se po setmění vrací za zdi svého hotelu.

Ani můj rozpočet nebyl nafukovací. Jak bych se tedy měla dostat k místní kultuře a lidem co nejbližší? Tak abych se podívala i do zapadlých koutů, kam se běžně nejedí? Pokud možno abych se tam domluvila anglicky a nehrozilo mi na každém kroku bezprostřední nebezpečí?

Volba padla na Asii a kombinaci dobrovolnictví a cestování po vlastní ose. Věřím ve vzdělání, tudíž bylo už dopředu jasné, že se v dobrovolnictví zaměřím tímto směrem. Koneckonců, měla jsem za sebou absolvování učitelského kurzu anglického jazyka, k tomu odhodlání a nekonečnou touhu zapojit se do všeho, co mi cesty nabídnou, pokud se mi to bude zamlouvat.

První ráno v Káthmándú, ihned po probuzení, jsem se nedočkavě vydala na obhlídku Thamelu, místní turistické čtvrti. Jedině tam se dají v Káthmándú najít větší obchody, služby, restaurace a ubytování. Jinde ve městě nic z toho víceméně není, když tedy nepočítám obchůdky, kde místní nakupují, čeho je jim třeba.

Budovy i všechno na ulicích je staré, zaprášené a zvláštěně voňavé. Je cítit vůně štiplavého koření, která se mísí s pachy zboží v obchodech, výparů z motorek a neznáma. Na nárožích a sloupech jsou do velkých uzlů zamotané černé dráty elektrického vedení, dále rozvedené podél ulic i přes ně tak, aby byl na elektřinu napojený každý dům. Na drátech posedávají ptáci.

V Thamelu se pohybují pouze Nepálci, kteří tam pracují ve službách a jako řidiči tuk-tuků. Vyskytují se tam ještě žebráci, ale jinak jsou k vidění už jen cestovatelé. V poměru k evropským cenám je tam až neuvěřitelně lacino, ale třeba za obyčejnou večeři v restauraci by padl několikaměsíční nepálský příjem.